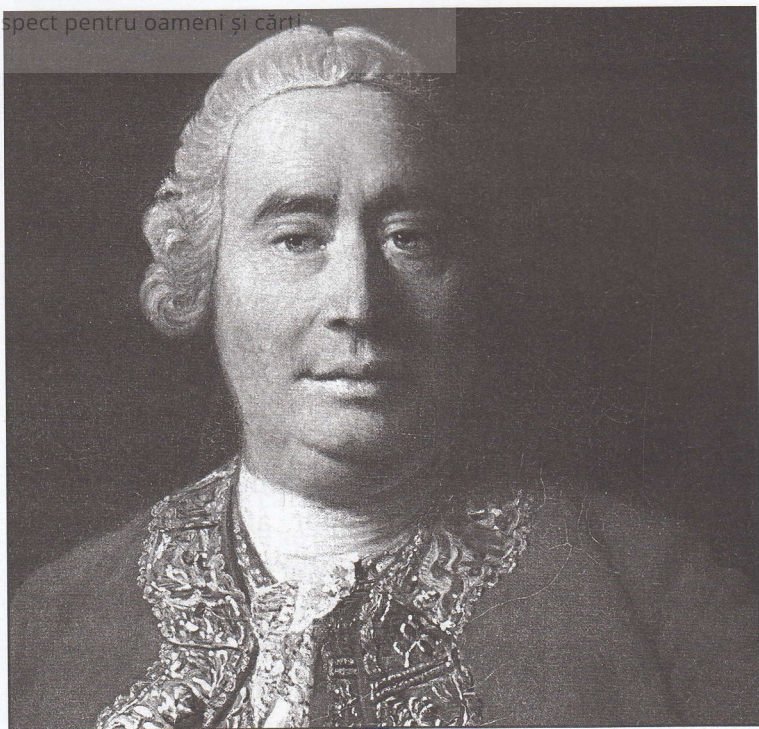

FRANÇOIS L'YNGAMME

GENIALI, DAR , TOTUȘI, IMPOTENȚI

PREFAȚĂ	3
DAVID HUME.....	5
D'ALEMBERT.....	13
HENRI-FRÉDÉRIC AMIEL.....	21
JEAN-JACQUES ROUSSEAU.....	27
VOLTAIRE	35
JONATHAN SWIFT	45
EUGÈNE DELACROIX.....	55
PIOTR CEAIKOVSKI	65
STENDHAL.....	75
PROSPER MÉRIMÉE.....	91
EDWARD GIBBON	107
SAINTE-BEUVE	113
ALFRED DE VIGNY	123
FRANZ KAFKA.....	131
SÖREN KIERKEGAARD	137
POSTFAȚĂ.....	145

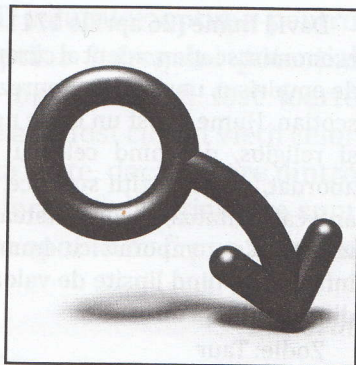
DAVID HUME

David Hume (26 aprilie 1711 - 25 august 1776) - filozof, istoric și economist scoțian, adept al curentului filosofic cunoscut sub numele de empirism, unul dintre reprezentanții de seamă ai iluminismului scoțian. Hume a fost un critic neobosit al dogmatismului metafizic și religios, devenind celebru pentru modul curajos în care a abordat, de pe poziții sceptice, o serie de subiecte filozofice cum ar fi cauzalitatea, probabilitatea, identitatea personală sau originea virtuții. Contemporan cu Immanuel Kant, Hume a respins și a înfățișat ca fiind lipsite de valoare ideile abstracte, care nu provin din experiență directă.

Zodie: Taur

Dacă și ne propunem să reconstituim anamneza impotenței precoce la bărbații geniali, pe baza datelor biografice general acceptate sau a anumitor indicii ce par a fi plauzibile, descoperim cel mai adesea la aceștia următoarele aspecte, simptome și antecedente, ce erau prezente fie în totalitate, fie parțial:

- Existența anumitor perturbări ale funcției sexuale (cum ar fi astenia sexuală și disfuncția erectilă), ce le-au apărut adeseori încă din prima tinerețe și care au fost fie provocate (de exemplu, din cauza onanismului), fie s-au datorat anumitor factori constituționali;
- Apariția și manifestarea anumitor afecțiuni ale sistemului nervos, a unor afecțiuni digestive, circulatorii, cardiace și genito-urinare;
- Manifestarea anumitor afecțiuni de natură psihică: depresii, crize de melancolie, crize de abulie; predispoziție intermitentă către singurătate, izolare și introspecție;
- Apariția unor perioade de intensă activitate intelectuală și creatoare;
- Realizarea anumitor cercetări pentru a descoperi un remediu împotriva impotenței, combinate cu unele tentative eșuate de a se angrena în interacțiuni amoroase cu anumite femei de moravuri ușoare;
- În cele mai multe cazuri, recurgerea la

celibat;

- Confruntarea chinuitoare cu sentimente de rușine și implicit încercarea de a ascunde deficiența sexuală de care sufereau;
- Căutarea, ce se dorea compensatorie, a unei relații platonice cu femeia iubită.

David Hume nu ne-a lăsat confesiuni explicite ce ar fi de natură să facă lumină asupra vieții sale amoroase. Notițele autobiografice reunite sub titlul *My Own Life* („Viața mea”), ce au fost redactate sumar după moartea sa, nu conțin în esență decât unele scurte amintiri referitoare la cariera sa de scriitor și de diplomat. Cu toate acestea, în corespondența sa putem însă descoperi anumite aspecte tulburătoare cu privire la viața sa intimă.

Astfel reiese că în tinerețe Hume s-a confruntat cu tot felul de suferințe fizice și psihice. Unele afecțiuni ale organelor digestive îl chinuiau. Ocazionalele accese de palpitații îl nelinișteau.

Timp de cinci ani – de la vârsta de optsprezece ani și până la vârsta de douăzeci și trei de ani – el a căzut pradă depresiilor frecvente, crizelor de extenuare și chiar de

atonie completă, ce alternau cu perioade caracterizate de o vie și ardentă activitate intelectuală, în care Hume a redactat celebrele sale opere de filozofie.

Confruntat cu astfel de probleme, Hume a consultat – însă în zadar – un număr mare de medici din orașul natal Edinburgh; aceștia l-au diagnosticat cu „boala intelectualilor” și i-au prescris un regim de exerciții fizice.

Hume s-a retras în solitudine în localitatea *Ninewells*, ducând chiar și mai târziu o viață contemplativă, în orașele *Reims* și *La Flèche*. El a încredințat doar caietelor rodul meditațiilor sale solitare. Hume a compus de asemenea poezii sentimentale, oferindu-și prietenia pură și ideală aleșilor inimii sale, fie acestea reale, fie imaginare. El însuși s-a plasat în categoria „galanților ce nu prezintă niciun pericol pentru liniștea soților sau a mamelor” și a rămas celibatar pe întreaga durată a vieții.

Hume era sensibil, cu siguranță, la grația feminină; el căuta prietenia sexului frumos, însă doar cu condiția ca aceasta să rămână la nivel platonice. Din datele biografice existente reiese că nu îi poate fi atribuită nicio

Revenind la relația amoroasă și nicio 'deviere'. Doar o singură dată în timpul vieții, Hume a fost acuzat de un comportament reprobabil: în perioada în care se afla în străinătate, la vârsta de douăzeci și trei de ani, o femeie de moravuri ușoare (deja mamă a doi copii nelegitimi din tați diferiți și care era acum din nou însărcinată) s-a adresat familiei Hume pentru a da în vileag paternitatea lui David asupra copilului ce urma să se nască. O anchetă secretă demarată de autoritatea ecleziastică locală a demontat însă argumentele aduse de acea tânără femeie.

În afară de acest incident, o singură „relație” amoroasă a împodobit viața sentimentală a lui Hume, ce era din câte se pare o viață foarte puțin pasională, de altfel. În timpul unui sejur diplomatic la Paris, David a cunoscut-o pe contesa de Boufflers¹. Aceasta era una dintre acele femei mereu îndrăgostite ale secolului al XVIII-lea ce nutreau aspirații literare superioare. Înainte de a-l fi cunoscut pe Hume, d-na de Boufflers citise deja lucrările sale de filozofie și de morală. Amanta principală a prințului de Conti, ea ținea, de asemenea, un salon în celebrul *Hotel du Temple* din Paris, locație în care elita intelectuală a epocii se reunea în mod regulat.

Hume a devenit un obișnuit al acestui salon. Fiind acum trecut de cincizeci de ani și prezentând o pronunțată corpolență (ce indica, la rândul ei, anumite probleme de natură endocrină), având o atitudine rezervată, nu părea

---

¹ Marie-Charlotte Hippolyte de Campet de Saujon, prin căsătorie contesă de Boufflers (1724 – 1800) - femeie de litere și renumită amfitrioană franceză. De salonul literar-cultural ținut de ea sunt legate nume ca Denis Diderot, David Hume, Grimm, Jean-Jacques Rousseau, abatele Prévost, abatele Morellet, Beaumarchais, Samuel Johnson, Horace Walpole.

probabil ca Hume să se îndrăgostească de frumoasa contesă. Este adevărat însă că doamna de Boufflers a fost cea care i-a făcut prima avansuri fără echivoc. «Vă iubesc din toată inima» i-a scris ea. Hume a simțit de departe „pericolul”; el știa că doar o relație platonică nu ar fi putut niciodată să satisfacă pasiunea ardentă a celei atât de îndrăgostite.

Hume i-a răspuns: «Bunul simț mă determină să mă țin la distanță de orice atașament ce s-ar putea finaliza cu o pasiune». În continuare, el i-a mărturisit că nu era capabil să-i ofere un remediu pentru liniștirea aceluia sentiment arzător pe care ea îl simțea.

Și chiar dacă – și-a continuat el mărturisirea – ar avea șansa de a întâlni o femeie al cărei șarm l-ar încânta și ale cărei tandrețe și calități spirituale l-ar determina să o stimeze, el ar părăsi totuși anturajul acelei frumoase femei și ar înceta chiar și simpla interacțiune amicală cu ea; în plus, el ar urmări cu toată hotărârea să uite de ea cât de repede ar fi cu putință; iar ca măsură de precauție,

Respectiv, nici măcar nu și-ar lua rămas bun de la o astfel de femeie, pentru că, zice-se, ar fi o lipsă de respect să schimbe cu ea, cu acea ocazie, chiar și cele mai inofensive impresii prietenești. În schimb, pentru a mai alina povara vârstei, Hume aspira doar la deliciae obținute prin studiu, i-a mărturisit el doamnei de Boufflers.

A reușit el oare să descurajeze astfel avansurile contesei? Întoarcerea în Anglia l-a pus la adăpost de acest „pericol”. Aflat aici, Hume a continuat însă corespondența cu d-na de Boufflers. Adeseori i-a adresat acesteia cuvinte tandre și și-a exprimat regretele profunde referitor la faptul că se afla atât de departe de ea.

Și-a încheiat adeseori scrisorile cu afirmația că îi sărută mâinile și că îi poartă „cea mai sinceră afecțiune”.

Doar pentru că se afla departe își putea permite să îi declare toate acestea, de altfel doar pe hârtie. El știa că, dincolo de cuvinte, d-na de Boufflers era totuși înțeleaptă și virtuoaasă. În plus, un alt ‘pericol’ pentru el îl constituia faptul că aceasta îi spunea mereu că „i-ar plăcea să restituie virtuții din vorbe, ceea ce o fermecase la virtutea înfăptuită”,

